

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян” № 1-а, 1000 София, тел. 986-28-61, 987-55-13,
факс 987-65-14, [e-mail: arch@vas.bg](mailto:arch@vas.bg)

Изх. № 166

Дата: 10.02.2022 г.

ДО
ОБЩОТО СЪБРАНИЕ НА
ГРАЖДАНСКА И ТЪРГОВСКА КОЛЕГИЯ
НА ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД

СТ А Н О В И Щ Е

НА ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ
по тълкувателно дело № 7/2021 г.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ КАСАЦИОННИ СЪДИИ,

Във връзка с отправената покана с разпореждане от 10.11.2021 г. на Председателя на ВКС по тълкувателно дело №7/2021 г., моля да имате предвид следното становище на Висшия адвокатски съвет по предмета на делото:

1. Предмет на тълкувателното дело

Тълкувателно дело №7/2021 г. е образуваното с Разпореждане от 03.12.2020 г. на Председателя на ВКС по следния въпрос: **„Задължителни или факултативни необходими другари са страните по договор, в**

производството по предявен от трето лице иск за нищожност на договора“.

Констатирана е противоречива практика по поставения въпрос. В Решение №273/25.08.2014 година, постановено по гр. д. № 506/2012 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о. е прието, че когато предмет на делото е искане за прогласяване недействителност на договор, страните по него са необходими другари. Необходимо другарство е налице, когато с оглед естеството на спорното право или по разпореждане на закона решението трябва да бъде еднакво спрямо всички участници в спорното правоотношение. Така е и в случай на оспорване правото на една от страните по сключен договор с атакуване на неговата действителност от трето лице. В този случай поради неделимостта на спорното право решението ще обвърже и двете страни по спорното правоотношение, дори и едната да не е участвала в съдебния процес. С оглед на това предявяването на иска от или срещу всички другари е предпоставка за допустимост на производството по делото, за която съдът е задължен да следи служебно. Същото се застъпва и в определение №632/20.12.2013 година по ч. гр. д. № 5812/2013 година по описа на ВКС и в Определение №588/04.12.2018 година, постановено по ч. гр. д. №4356/2018 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о.

В противоречие с горепосочените съдебни актове в Решение №247/04.02.2019 година, постановено по гр. д. № 4288/2016 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о. е прието, че по иск на трето лице за нищожност на договор, процесуално легитимирани ответници са всички страни по договора. Липсва обаче обща норма, която да поставя като задължително условие тяхната съвместна процесуална легитимация. Естеството на спора също не налага тяхното задължително участие. Нищожният договор на общо основание не съществува за правния мир, на нищожността може да се позове всеки (не само страните по договора) без срок, било чрез иск, било чрез позоваване на съществуващия порок.

2. Необходимо факултативно и необходимо задължително другарство

2.1. Разбирането в процесуалната ни литература

В съвременната ни процесуална теория, като критерий, въз основа на който другарството се дели на обикновено и необходимо, се възприема тъждеството на делата. Другарството винаги е необходимо, когато по своя предмет делата на другарите са тъждествени – или се отнасят до едно и също правоотношение, в което всички другари са участници или имат спрямо него

едно и също правно положение¹. От своя страна необходимото другарство се дели на задължително и факултативно. При задължителното другарство „неразделността на делата на отделните другари е така силна, че общото предявяване на иск от или срещу всички другари е условие за допустимост на процеса“². **Факултативното необходимо другарство винаги се е разглеждало като изключение, а задължителното другарство като правилото**³. Поддържа се също разбирането, че чл. 304 ГПК, който урежда отмяна на вляло в сила решение от другар, който не е участвал в процеса, обхваща и двете хипотези на необходимото другарство⁴.

В исторически план другарството се урежда от чл. 141 ЗГС (отм.), който е взаимстван от Австрийския граждански процесуален кодекс⁵. Необходимото другарство е налице, когато по естеството на спорното правоотношение или по силата на закона действието на решението трябва да се разпространи върху всички другари. За втората хипотеза – „действието на решението трябва да се разпространи върху всички другари“ в българската литература, подобно на австрийската, се поддържа, че обхваща случаи, при които законът предписва, че решението срещу едни или няколко от другарите има сила на пресъдено нещо спрямо всички останали другари⁶. Молбата за отмяна на влязло в сила решение от трето лице според чл. 548 на ЗГС (отм.) се допуска, когато то не е участвало в делото и влязлото в законна сила решение нарушава някое негово право. В литературата ни този институт не се свързва с другарството. Напротив, приема се, че е излишен институт, доколкото решението не действа спрямо третите лица, а те разполагат с други средства за защита⁷.

С приемането на чл. 172, ал. 2 ГПК от 1952 г. (отм.), възпроизведен и в чл. 216 от действащия ГПК, се запазва критерият „естеството на правоотношението“ при определяне на необходимото другарство, като вторият критерий – „по силата на закона, действието на решението трябва да се разпространи върху всички другари“, който ЗГС предвижда, се заменя с критерия – „по разпореждане на закона решението на съда трябва да бъде еднакво спрямо всички другари“. При действието на ГПК (отм.) се разглеждат три вида необходимо другарство: задължително, при което е налице съвместна процесуална легитимация; факултативно, при което всеки

¹ Вж. Сталев, Ж., Мингова А., Попова А., Стамболиев А. и Иванова Р. 2020. Българско гражданско процесуално право. Десето преработено и допълнено издание. София: Сиела Норма АД, с. 371.

² Сталев, Ж., Мингова А., Попова А., Стамболиев А. и Иванова Р. 2020. Цит. съч., с. 371.

³ Сталев, Ж., Мингова А., Попова А., Стамболиев А. и Иванова Р. 2020. Цит. съч., с. 373.

⁴ Сталев, Ж., Мингова А., Попова А., Стамболиев А. и Иванова Р. 2020. Цит. съч., с. 740.

⁵ Вж. Силяновски, Д. Гражданско съдопроизводство. Т. I. С.: Университетска печатница, 1948, с. 180.

⁶ Вж. Силяновски, Д. Цит. съч., с. 182.

⁷ Вж. Силяновски, Д. Гражданско съдопроизводство. Т. III. С.: ИФПСВУЗБ, 1946, с. 69.

от другарите може да предяви отделно иска, но ако заедно са го направили решението трябва да бъде еднакво спрямо всички и третата група, която обхваща случаи, при които решението съгласно конкретна законова норма разпростира своята сила на присъдено нещо спрямо трето лице, с което законодателят ясно изразява волята си решението да бъде еднакво спрямо това лице и една от страните по делото, ако участват заедно⁸. Едновременно с това се поддържа, че както задължителните, така и факултативните необходими другари имат право да искат отмяна на влязлото в сила решение по чл. 233, ал. 2 ГПК (отм.)⁹.

В Германия, чието законодателство в годините е повлияло и на законодателя и на процесуалната ни теория, при определяне на обхвата на необходимото факултативно другарство се прилага критерият – разпростиране на силата на пресъдено нещо по отношение на трети лица. Това другарство се определя, като необходимо по процесуални причини¹⁰. Когато законът предвижда силата на пресъдено нещо/конститутивното действие да се разпростре върху трето лице, което не е страна по делото, то, ако участва в процеса, ще има качеството на необходим факултативен другар. Такива са по немското право хипотезите с наследниците, когато се иска един от тях бъде обявен за недостоеен да наследи, отмяна на решение на общо събрание на акционерно дружество и др. Този критерий, както се посочи по-горе, е бил законодателно закрепен в ЗГС (отм.), а при действието на ГПК (отм.) също се е поддържал, като обосноваващ необходимо другарство. Подобно е разбирането и по австрийското право.

Указанието в действащия ГПК, че другарството е необходимо, когато „по разпореждане на закона решението на съда трябва да бъде еднакво спрямо всички другари“ може да се поддържа, че обхваща именно хипотези, при които законът предвижда разпростирането на правните последици на решението върху трети лица, които не участват в процеса – например чл. 457, ал. 4 ГПК – присъединените кредитори са обвързани от решението по дело, водено от вискателя срещу длъжника, дори и да не са взели участие. Ако вземат участие, очевидно решението трябва да бъде еднакво за всички, а те ще имат качеството на факултативни необходими другари.

В българския закон обаче случаите, в които се урежда изрично разпростиране на силата на пресъдено нещо спрямо неучастващи в процеса лица (извън хипотезите на чл. 298, ал. 2 и 3 ГПК), от което да може да бъде изведена хипотеза на необходимо факултативно другарство са единични. В

⁸ Вж. Сталев в: Силяновски, Д., Ж. Сталев. Граждански процес. Т. I. С.: ДИ „Наука и изкуство“, 1958, с. 11.

⁹ Вж. Сталев в: Силяновски, Д., Ж. Сталев. Цит. съч., с. 11.

¹⁰ Вж. Musielak/Weth. Zivilprozessordnung. München: Verlag Franz Vahlen GmbH, 2000, s. 160-162.

процесуалната ни теория се поддържа, че идеята на чл. 352 ГПК (отм.) (сега чл. 457), че решението разпростира своята сила на пресъдено нещо върху всички лица, легитимирани да участват в процеса като необходими другари, даже да не са участвали, е въведена с общото правило на чл. 233, ал. 2 ГПК (сега 304 ГПК). След като чл. 304 ГПК дава право на необходимия факултативен другар, който не е участвал в процеса, да иска отмяна на влязлото в сила решение – следователно той е обвързан от силата на пресъдено нещо на решението¹¹. Не е необходимо да се търси конкретна правна норма, която да урежда разпростиране на правните последици на решението върху трети, неучаствали в процеса лица. Този подход обаче прави много трудно извеждането на конкретните хипотези, защото предполага първо дефиниране на хипотезата като факултативно необходимо другарство, а след това обосноваване като последица разпростирането на силата на пресъдено нещо спрямо неучаствалия другар. Подходът трябва да бъде точно обратния – факултативното необходимо другарство да бъде изведено от конкретна правна норма, уреждаща разпростиране на силата на пресъдено нещо спрямо трети лица, които не са страна в процеса и които лица, с оглед идентичност в материалноправното им положение с това на страна по делото, следва да бъдат обвързани от решението.

2.2. Разбирането за необходимо другарство в най-новата съдебна практика

Тезата, поддържана в литературата, че необходимото факултативно другарство е изключението, а задължителното другарство – правилото, беше изоставена с приемането на Тълкувателно решение № 3 от 29.06.2017 г. по тълк. д. № 3/2016 Г., ОСГК на ВКС, в което при отговор на въпроса какво е другарството между съпрузите, когато се води спор за собственост на вещ, в режим на СИО, се прие следната позиция: „Със задължителното необходимо другарство се ограничава правото на иск, защото при отказ на задължителния другар да се присъедини като ищец към първоначалния ищец по делото, производството се прекратява. Затова то е уредено като изключение само в изрично предвидените от закона случаи, ... както и когато естеството на спора налага това, защото с решението се постига правна промяна, която засяга правата на всички **другари: например** при иск за изкупуване по [чл. 33, ал. 2 ЗС](#), при спорна съдебна администрация по [чл. 32, ал. 2 ЗС](#) за разпределяне ползването на съсобствен имот, при съдебна делба, при която участието на всички съсобственици е условие за действителност на делбата, и др. Предвид

¹¹ Сталев, Ж. Сила на пресъдено нещо в гражданския процес, 1959, стр. 281.

ограничителния му характер, задължителното другарство не може да се тълкува и прилага разширително по отношение на хипотези, в които законът не го предвижда или естеството на спора не налага задължително участие на определени лица...“

2.3. Кой е критерият за определяне на вида на необходимото другарство

В закона липсва критерий, на който да се основава делението на другарството на факултативно и задължително. Наблюдава се затруднението и в теорията и в практиката при извеждането на такъв. Общото и при двата вида другарство е необходимостта решението да бъде еднакво за всички другари. Това е така, защото всички факти са общи. Разликата се състои в това, че при факултативното другарство всеки другар може да предяви самостоятелно иск или срещу него да бъде предявен такъв.

Ако започнем не от критерия, а от конкретните хипотези на необходимо другарство, прави впечатление, че при всички онези безспорни и в практиката и в теорията хипотези на факултативно необходимо другарство от посочения по-горе критерий за разграничаване на необходимото от обикновеното другарство – другарите да са участници в едно и също правоотношение или да имат еднакво правно положение спрямо него – тук е изпълнено само второто изискване – другарите „да имат еднакво правно положение“ спрямо спорното правоотношение. При съдружниците, които участват като ищци в производството по отмяна на незаконосъобразно решение на общото събрание на дружество; при ищците – няколко лица по иск за поставяне под запрещение; при ищците-наследници, за да бъде обявен наследник за недостоеен да наследи; при наследниците, продължили процеса за развод, основаващ се на вина на преживелия съпруг, е характерно, че правното положение на другарите е поставено в зависимост от спорния предмет. Те обаче не са участници в едно и също материално правоотношение, което е и предмет на делото - нещо, което е характерно за задължителното другарство.

Правният резултат - защитно-санкционна последица на решението по дело, водено от един от другарите, обвързва и неучаствалите в процеса факултативни необходими другари, защото те имат еднакво правно положение спрямо спорния предмет, до който се отнася установеното от съда или постановената правна промяна, без да са заедно участници в едно и също правоотношение. Това означава, че при последващи техни правни действия, които са обусловени от предмета на делото, водено от единия факултативен

другар, установеното ще следва да бъде зачетено – отмяната на решението на общото събрание на търговско дружество или пък неговото заздравяване чрез отхвърляне на иска по чл. 74 ТЗ - при уреждане на имуществените отношения между дружеството и съдружниците; елиминирането на недостойния да наследи или преживелия съпруг от наследяване или пък зачитане на качеството на наследник при отхвърляне на иска - при уреждане на последиците от наследяването и т.н.

Указанието на закона, че „постановеното решение има установително действие в отношенията на третото лице и насрещната страна“ (чл. 233 ГПК) се обяснява с това, че е справедливо само онези лица, които са участвали в процеса и чрез своето поведение са могли да предопределят резултата да бъдат обвързани от силата на пресъдено нещо на решението¹². Именно изхождайки от това, **факултативното необходимо другарство следва да се третира като изключение, а не като правило, както се поддържа и в процесуалната ни теория.** И това е така, защото разпростирането на силата на пресъдено нещо спрямо лица, които не са участвали в производството по разрешаване на правния спор е сериозно отстъпление от правилото, че страната има право да участва в производството, по реда на което ще се постанови акта, който за нея може да бъде както защита, така и санкция. Факултативните необходими другари за разлика от задължителните нямат обезпечена от закона възможност да участват в производството, по реда на което ще се постанови защитно-санкционният акт. Действително те имат право на отмяна по реда на чл. 304 ГПК, чието приложение в теорията и практиката се признава и при двете хипотези на необходимо другарство. Това обаче е една процедура, която е нежелана, както от гледна точка на насрещната страна, така и на съда. Това е така, защото другата страна, която може и да е ответник (а това означава, че не определя страните по делото), е поставена в ситуация да участва в едно триинстанционно производството, резултатът от което в последствие може да бъде заличен, само въз основа на молба на другаря, който не е участвал в процеса. От друга страна за съда това също е неприемливо, защото означава ангажиране на допълнителен ресурс и време за развитие на две производства с един и същ предмет. По-надолу ще видим, че това е нежелано и от гледна точка на неучаствалия другар. Конструкцията – от една страна да е допустимо процесът да се развие без участието на определена страна (факултативен необходим другар), а от друга тя да може да иска отмяна на влязлото в сила решение, само защото не е участвала (чл. 304 ГПК), следва да бъде преосмислена.

¹² Сталев, Ж. Сила на пресъдено ..., с. 225.

3. Относно характера на другарството при иск за нищожност, предявен от трето лице

3.1. С оглед на изведения по-горе критерий – участници ли са в спорното правоотношение другарите или имат еднакво правно положение спрямо него, другарството между страните по договора – ответници по иска на трето лице за нищожност на договора е задължително¹³. Това е така, защото те са участници в едно и също материално правоотношение, което е и предмет на делото. Спорът за валидността на правоотношение би следвало да бъде разрешено при участието на всички страни по спорното правоотношение. За това свидетелства и редица законови текстове, които предвиждат, че когато се води спор за съществуването на едно правоотношение, участие следва да вземат всички участници в него. В този смисъл е чл. 464 ГПК, според който, когато един от възискателите оспорва съществуването на вземането на друг кредитор, той трябва да предяви иск срещу него и длъжника. В този смисъл е и чл. 537, ал. 2 ГПК, според който, когато охранителният акт засяга правата на трети лица, а това може да бъде и нотариалният акт, удостоверяващ нищожна сделка, искът се предявява срещу всички лица, които се ползват от акта.

3.2. Не може да бъдат споделени аргументите, застъпени в съдебните актове, в които се приема, че другарството в разглеждания случай е факултативно, а именно, че нищожният договор на общо основание не съществува за правния мир, на нищожността може да се позове всеки (не само страните по договора) без срок, било чрез иск, било чрез позоваване на съществуващия порок. Действително на нищожния акт всеки може да се позове, включително чрез възражение, но не е вярно, че нищожният договор не съществува в правния мир. Той не поражда правни последици, но докато въпросът не бъде разрешен със сила на присъдено нещо създава една привидност, че съществува. Затова и чл. 34 ЗЗД предвижда, че, когато договорът бъде признат за нищожен, всяка от страните трябва да върне на другата страна всичко, което е получила от нея. Вярно е, че правото на възстановяване възниква от получаване на изпълнението от другата страна, без да е необходимо нищожността да бъде призната от съда. Често обаче авторитетният акт на съда е тази необходима основа, на която страните ще стъпят, за уредят отношенията си и да упражнят всички онези права, които законът свързва с нищожността на сделката. Това е така, защото силата на

---

¹³ Така Ж. Сталев в: Силяновски, С., Ж. Сталев. Граждански процес. Том 1, София: ДИ „Наука и изкуство“, 1958, стр. 83, бел. 94

пресъдено нещо придава на правното положение качеството на безспорно, а регулиращото ѝ действие задължава страните да действат спрямо установеното от съда.

Действително в случая липсва разпоредба, която да урежда участие и на двете страни по договора в процеса. Това обаче не е необходимо и доказателство за това са такива безспорни хипотези на задължително другарство – като например искът за унищожаване на брака, предявен от прокурора, при който законът изрично не посочва легитимираните ответници, но безспорно се приема, че това са и двамата съпрузи.

От друга страна не може от естеството на материалното право да не се изведе задължително участие и на двете страни по сделката. Това е така, защото иначе страната по договора, която не е била конституирана, като страна, но ще бъде обвързана от силата на пресъдено нещо, се поставя в по-неблагоприятно положение от третите лица, правоприменници на страната по делото. В процесуалната ни теория, а и в част от съдебната практика, се поддържа, че чл. 121, ал. 3 – сега чл. 226, ал. 3 ГПК¹⁴ намира приложение именно при исковете за прогласяване на нищожност на договор. За разлика от конститутивните искове (чл. 19, ал. 3 ЗЗД, чл. 87, ал. 3 ЗЗД, 227 ЗЗД), които имат за предмет потестативно право, именно при исковете за прогласяване на нищожност може да се говори за прехвърляне на спорното право. Когато правото, предмет на такъв иск, е било придобито преди вписване на исковата молба, то това решение няма да обвърже приобретателя със сила на пресъдено нещо¹⁵. Действително при прогласяване на нищожност на сделката, законът не запазва правата на третите лица, защото вписването на исковата молба има само оповестително действие. Процесът обаче защитава третите лице именно чрез текста на чл. 226, ал. 3 ГПК, като предвижда, че ако ищецът по иска за прогласяване на нищожност не е вписал своевременно исковата си молба, той трябва да води процес и срещу третото лице, което е придобило права преди вписване на исковата молба, независимо, че правилата на материалното право (никой не може да прехвърли повече права, отколкото има) пазят ищеца. Така се оказва, че третите лице, приобретатели на спорното право, не са обвързани от решението и срещу тях следва да се води процес, а страната по договора, която не е била конституирана ще бъде

¹⁴ В някои съдебни актове се поддържа, че когато вписването на исковата молба има оповестително действие, то за обвързаността на приобретателя от силата на пресъдено нещо е от значение от кой момент е висящ процеса, а не момента на вписването на исковата молба.

¹⁵ Вж. Сталев, Ж. Сила на пресъдено ..., стр. 272-274, Решение № 60 от 14.07.2020 г. по гр. д. № 2565/2019 г., Г. К., I г. о. на ВКС. Обратно: Определение № 387 от 16.07.2018 г. по гр. д. № 3794/2017 г., Г. К., I Г. О. на ВКС.

обвързана от силата на пресъдено нещо, без да е обезпечено правото и на участие в процеса.

Подобно е положението и по отношение на кредитора, ако искът за нищожност е предявен от една от страните по договора срещу другата. Кредиторът на купувача, който е наложил възбрана преди вписване на исковата молба, няма да бъде обвързан от силата на пресъдено нещо, ако не е участвал в процеса – чл. 453 т. 2 ГПК.

3.3. Не може да бъде възприет и аргументът, че от волята на ищеца зависи срещу кого да насочи иска си. Това е така, но в случая при необходимото другарство не може да не се вземе предвид фактът, че ненасочването на иска срещу едни от участници в сделката не го освобождава от обвързващата сила на решението, постановено с участието на другия другар. Както се посочи по-горе, защитното средство, което чл. 304 ГПК дава не може по никакъв начин да замести пълноценното участие на другаря в триинстанционния исков процес. Действително при отправена и уважена молба по чл. 304 ГПК исковият процес ще се развие отново, но като се има предвид, че неучаствалият другар не се уведомява за процеса, то той ще упражни това си право след като научи за решението. Ако процесът е воден от кредитор на длъжника, а искът за обявяване на нищожността е предявен само срещу длъжника – продавач по договора, то купувачът може да разбере за водения процес едва след предприемане на действия от кредитора по изпълнение, ако успешно е проведен процесът за обявяване на договора за нищожен. Тогава неучаствалият другар ще се окаже в ситуация едновременно да търпи принудително изпълнение и да трябва да се защитава по пътя на отмяната по чл. 304 ГПК, което е неприемливо. Затова и мислимите хипотези на задължително факултативно другарство следва да са ограничени и да касаят само случаи, в които другарите имат информация за водения процес и затова са могли да участват в него – каквито са хипотезите на продължаване на делото за развод от наследниците, исковите за отмяна по чл. 74 ТЗ, обвързани с преклузивен срок, исковите в изпълнителното производство, решенията по които ще обвържат на основание чл. 457, ал. 4 ГПК присъединените вискатели.

3.4. В процесуалната ни теория се поддържа становището за съвместната процесуална легитимация на задължителните другари – правото на иск принадлежи общо на другарите. В контекста на това, действително изтъкнатият от ВКС аргумент в цитираното по-горе тълкувателно решение за ограничителния характер на задължителното другарство на страната на ищеца и резонен – ще е необходима волята и на дамата другари, за да започне процеса. Това обаче не е достатъчно, за да се обоснове приложимост на

задължителното другарство само в ограничени хипотези и да се придаде на факултативното необходимо другарство характер на правило, а другото да е изключение. Заслужава да се обмисли и поддържаното в теорията становище че „наложителността на съвместното им участие като главни страни произтича не от особеностите в принадлежността на правото на иск, а от особеностите в предмета на делото - неделимото материално правоотношение, в което те едновременно са субекти...“¹⁶. „...[В]секи от участниците в неделимото материално правоотношение разполага със собствено право на иск, но особеностите в субективната страна на предмета на делото налагат съвместното упражняване на процесуалните им права като гаранция за ефективна състезателност и равенство на всички другари при постигането на правилно решение.“¹⁷ При обосноваване на второто разбиране се изтъква и практическия резултат – „то позволява липсващата воля за водене на делото на някой от другарите да не се превръща във "вето" пред разглеждането и решаването на спора, ако това е волята на останалите“¹⁸.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ КАСАЦИОННИ СЪДИИ,

С оглед на изложеното по-горе, на поставения с тълкувателно дело №7/2021 г. на ОСГТК на ВКС въпрос следва да се отговори по следния начин:

Страните по договор в производството по предявен от трето лице иск за нищожност на договора са задължителни необходими другари.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ:.....

ИВАЙЛО ДЕРМЕНДЖИЕВ

¹⁶ Мингова, А. По някои въпроси относно конституирането на надлежни страни и правото им на участие в исковото производство (коментар по т. 5 и т. 6 от тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК НА ВКС): Норма, №2, 2013 г., стр. 36 - 50

¹⁷ Мингова, А. Цит. съч., стр. 36 - 50

¹⁸ Мингова, А. Цит. съч., стр. 36 - 50